

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.071/2020/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Független Rendőr Szakszervezet (**felperesi képviselő címe.**, eljáró dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos) által képviselt felperes neve (**felperes címe.**, levelezési cím: **felprees levelezési címe**) perújított felperesnek a dr. Percze Teréz kamarai jogtanácsos által képviselt alperes neve (**alperes címe.**) perújító alperes ellen jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.M.2680/2011/16. sorszámú ítélete ellen benyújtott perújítás tárgyában a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. szeptember 17. napján kelt 57.M.2936/2016/50. számú ítélete ellen a perújító alperes által 51. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a perújító alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a perújított felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

- [1] A perújított felperes pénztárosként állt közalkalmazotti jogviszonyban a perújító alperesnél. A perújító alperes parancsnoka 2011. április 19-én fegyelmi eljárást indított a perújított felperessel szemben a ... Szolgálat pénzkezelési szabályzatának, valamint a munkaköri leírásában foglaltak megsértése okán. A 2011. május 19. napján kelt számú határozatában a fegyelmi tanács a perújított felperessel szemben a Kjt. 45. § (2) bekezdés e) pontja alapján elbocsátás fegyelmi büntetést szabott ki.
- [2] A Fővárosi Munkaügyi Bíróság a 2011. november 10. napján kelt, 24.M.2680/2011/6. számú közbenső ítéletével a felperes keresetének részben helyt adott és a fegyelmi büntetést megrovásra enyhítette. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék a 2012. szeptember 19. napján meghozott 55.Mf.630.770/2011/5. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyta. Az eljárás összezszerűsége tekintetében a 2013. április 25. napján meghozott és 2013. június 10. napján jogerőre emelkedett 24.M.2680/2011/16. számú ítéletével a felperes keresetének részben adott helyt és marasztalta az alperest elmaradt illetmény, végkielégítés,

cafeteria és átlagkereset címén járó juttatások megfizetésére. Az alapeljárásban eljáró elsőfokú bíróság közbenső ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a fegyelmi eljárás szabályszerűen került lefolytatásra, a fegyelmi határozat tényállása helyes, a felperes valóban megsértette a pénzkezelési szabályzat hivatkozott pontjait, ezért a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezésére irányuló elsődleges kereseti kérelmet elutasította. Ugyanakkor a fegyelmi vétség súlyához képest a fegyelmi büntetést eltúlzottnak találta figyelemmel arra, hogy a szabálytalan előlegfelvételek az alperesi Igazgatóságon közismertek voltak, a szabálytalan előlegfelvételtől, illetőleg annak késedelmes elszámolásáról az utalványozási joggal rendelkező vezetők is tudomással bírtak. A felperes tehát nem a saját elhatározásából, a vezetők hozzájárulása nélkül követte el a fegyelmi vétséget. Mindezen körülmények mérlegelésével az elsőfokú bíróság szükségesnek találta a fegyelmi büntetés enyhítését. A felperesi jogviszony megszűnésére tekintettel a megrovás fegyelmi büntetés alkalmazását látta megállapíthatónak felperessel szemben.

A perújító alperes perújítási kérelme és a perújított felperes ellenkérelme

- [3] A perújító alperes 2016. október 6-án terjesztett elő perújítási kérelmet, melyben a 24.M.2680/2011/16. számú ítélet hatályon kívül helyezését, a felperesi kereset elutasítását kérte. Perújítási kérelme a 24.M.2680/2011/16. számú ítélet alapján a felperes részére kifizetett összegek és a kifizetés napjától számított kamatainak visszafizetésére irányult. Hivatkozása szerint a perújított felperessel szemben büntetőeljárás indult a Fővárosi Munkaügyi Bíróság által is elbírált tényállásból adódóan, mely eljárásban a Központi Nyomozó Főügyészség Debreceni Regionális Osztálya 2013. augusztus 28. napján vádat emelt felperes és társai ellen. A Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 17.B.14.207/2013. számon folyamatban volt büntetőeljárásban a kerületi bíróság 28. sorszám alatt 2015. február 5. napján kelt ítéletében a perújított felperest, mint I. rendű vádlottat bűnösnek találta folytatólagosan és üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntetésében, valamint folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében és halmazati büntetésül 1 év 7 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. A bíróság a perújított felperest előzetes mentesítésben részesítette.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2016. április 6. napján meghozott, 28.Bf.7070/2015/25. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a perújított felperes, mint I. rendű vádlott vonatkozásában az elkövetett bűncselekmények megnevezését folytatólagosan elkövetett sikkasztásra és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználás vétségére pontosította, a kiszabott büntetést 1 év 2 hónap szabadságvesztésre mérsékelte, a végrehajtás felfüggesztését 1 év 8 hónapra leszállította.

A perújító alperes hangsúlyozta, hogy a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnak nem volt lehetősége teljes körűen értékelni azon tényeket, körülményeket, amelyek a perújított felperes felelősségének mértékét alakították. Kiemelte, hogy a felperes által tanúsított jogsértő magatartás több bűncselekmény törvényi tényállását is kimerítette. Álláspontja szerint a munkaügyi bíróság nem állapított volna meg a perújított felperes cselekménye és a perújító alperes által kiszabott fegyelmi szankciók közötti aránytalanságot, amennyiben tudomással bír arról, hogy a felperes magatartása többrendbeli szándékos bűncselekmény elkövetését is megvalósított. Hangsúlyozta, hogy a büntetőítéletben megállapított tényállás, illetőleg elkövetői minősítés, mely alapján a perújított felperes tettesként követte el a bűncselekményeket, ellentétben áll a munkaügyi bíróság azon megállapításával, mely szerint nem saját elhatározásából követte el a jogsértő cselekményeket.

- [4] A perújított felperes a perújítási kérelemben foglaltak alapján a perújítási kérelem elutasítását kérte, elsődlegesen az új tény hiányára hivatkozással. Az érdemi védekezést illetően az alapeljárásban előterjesztett kereseti kérelmét változatlan tartalommal fenntartotta. Hivatkozott arra, miszerint U.L. gazdasági igazgató, II. rendű vádlott magatartása sokkal súlyosabb volt, mint a perújított felperesé,

továbbá felelőssége beosztásánál és hivatásos állományú jogviszonyánál fogva lényegesen szigorúbb elbírálást indokolt volna, mint a perújított felperes esetében. Kiemelte, hogy a büntetőeljárásban érintettek közül kizárólag a perújított felperes jogviszonya került megszüntetésre a perújító alperesnél. A büntetőiratokból kiemelte, hogy a II. rendű vádlott, **U.L.** kezdeményezte, hogy a ténylegesen hóközi illetményelőlegnek tekinthető összegeket valótlánul vásárlási előlegként számolják el, illetőleg ő volt az, aki jogtalanul engedélyezte ezen összegek kifizetését a házipénztárból, így a perújított felperest a jogtalan kifizetésekre rábírt. Továbbra is fenntartotta azon álláspontját, miszerint a munkáltató által hosszú időn keresztül eltűrt helytelen gyakorlat, valamint a munkáltató teljeskörű tudomása nyomatékos enyhítő körülményként veendő figyelembe.

Az elsőfokú bíróság ítélete

- [5] A perújítás során eljáró elsőfokú bíróság a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. június 10-én jogerőre emelkedett, 24.M.2680/2011/16. sorszámú ítéletét hatályában fenntartotta és kötelezte a perújító alperest a perújított felperes részére történő 100.000 forint perköltség megfizetésére. Ezen felül akként rendelkezett, hogy az eljárási illetéket az állam viseli.

A perújítás során eljáró elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy a perújítási eljárás során beszerzett büntetőiratokból a munkaügyi perben feltárt tényállással azonos tényállást lehetett megállapítani. E körben kiemelte, hogy a büntetőeljárásban eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság 17.B.14.207/2013/28. számú ítéletében rögzítette, hogy „A rendőrségen 2006. december 31-ig évekre visszanyúló gyakorlata volt az úgynevezett hóközi illetménytöredék kifizetésének, melyre a munkáltató részéről a dolgozó kérelmére a dolgozó anyagi helyzetének stabilizálása érdekében került sor, a munkáltató képviselőinek engedélye alapján javarészt azonnali hozzájárulással és azzal a kötelezettséggel, hogy a dolgozó a részére e címen kifizetett összeget legfeljebb 30 napon belül a következő havi munkabéréből visszafizetni köteles a munkáltató részére. Az ilyen jellegű kifizetések 2006. december 31-ig a **alperes** és jogelődei főkönyvi könyvelésében a 39. ügyszám alatt, mint úgynevezett átfutó illetmények kerültek rögzítésre. 2007. évtől többek között a nem rendszeres illetmények számfejtése, a kimenő számlák elkészítése, a pénzügyi utalások előkészítése, a főkönyvelés központosításra került, ennek következtében a **alperes**-től előbb az ... Igazgatóságához, majd 2009. január 1-jétől a **...hoz** került át a könyvelés. Mivel a **alperes** támogató igazgatóságán a dolgozók körében az átszervezést követően is igény volt az azonnal hozzáférhető hóközi illetménytöredékre, **U.L.** vezetése alatt általa jóváhagyott gyakorlattá vált, hogy a **alperes** házipénztárból a támogató igazgatóság arra jogosultalan dolgozói vásárlási előleg jogcímén változó összegű készpénzt vehettek fel magáncélra, azaz anyagi helyzetük stabilizálására. Az egyes vásárlási előlegek kifizetése **U.L.** rendőrezredes támogató igazgató vagy helyettese, **Cz.Sz.Zs.** szóbeli engedélyével történt, melynek alapján a számfejtésen dolgozó alkalmazottak, **Cs Gy-né**, **S.J-né** és **P.K.** kifizetési pénztárbizonylatot állítottak ki, azt érvényesítőként aláírták, majd a bizonylatot további egy-egy fő utalványozóként, illetve ellenjegyzőként aláírta. Ilyen jogosítvánnyal az igazgató, a helyettese és további két alkalmazott, **K.P-né** és **B.A.** rendelkeztek. A kifizetést ezt követően a részére bemutatott és átadott pénztárbizonylatok alapján a pénztáros, felperes hajtotta végre. A kifizetések ellenjegyzői kontrollja kizárólag számszaki szempontú volt, a vonatkozó belső pénzkezelési és bizonylati szabályok betartására azonban nem terjedt ki. Rögzítette továbbá az ítélet, hogy a pénzügyi összegek valótlánul vásárlási előlegként történő feltüntetését **U.L.** rendőrezredes kezdeményezte, mivel az illetményelőleget a GEI-től kellett volna igényelni.”

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 28.Bf.7070/2015/27. számú ítéletében a tényállást akként egészítette ki, hogy „**U.L.**, II. rendű vádlott azzal, hogy kezdeményezte azt, hogy ténylegesen hóközi illetményelőlegnek tekinthető összegeket valótlánul vásárlási előlegként

számoljanak el, illetve jogtalanul engedélyezte ezen összegek kifizetését a pénztárból, rábírta felperes I. rendű vádlottat arra, hogy pénztárosként összesen 4.051.000 forint összegű készpénzzel a sajátjaként rendelkezzen."

- [6] A perújítás során eljáró elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során tanúként hallgatta meg U.L.t, a perújított felperes közvetlen felettesét. A tanú a büntető- és a fegyelmi eljárásban megállapított tényállással összhangban adta elő az illetménytöredékek kifizetésének módszerét. Az elsőfokú bíróság ítéletében kiemelte, hogy a tanúvallomás szerint a felperes nem tudott saját magától önálló pénzeket kifizetni, minden pénz kifizetése és minden pénz bevételezése bizonylat ellenében történt. A perújított felperes feladata az utalvány ellenőrzése körében formális volt. Hangsúlyozta, hogy a közigazgatási számfejtők feladata volt a tartalmi ellenőrzés. Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a perújított felperes fegyelmi vétséget követett el akkor, amikor kollégái részére a házipénztárból ténylegesen hóközi kifizetés-előlegnek minősülő összegeket fizetett ki vásárlási előleg jogcímén. Azonos tényállás alapján megállapította, hogy a perújított felperes a fegyelmi határozatban terhére rótt kötelezettségszegést elkövette. Ezt követően a fegyelmi szankció arányosságát mérlegelte. E körben enyhítő körülményként értékelte, hogy a szabálytalan előleg felvételéről illetőleg annak késedelmes elszámolásáról az igazgatóságnál gyakorlatilag mindenki - az utalványozási jogkörrel bíró vezetők is - tudomással bírtak. Ezen körülményről a meghallgatott tanúk egyezően nyilatkoztak. Értékelte továbbá, hogy a perújított felperes a kötelezettségszegéseket a perújító alperesnél kialakult gyakorlatnak megfelelően, a vezetők utasítása alapján hajtotta végre. Ítéletében hangsúlyozta, hogy önmagában az, hogy a perújított felperesi cselekmény büntetőjogilag szándékos cselekménynek minősült, még nem jelenti azt, hogy nem lenne helytálló azon alapeljárásban tett ítéleti megállapítás, miszerint a felperes nem saját elhatározásából cselekedett. E körben kiemelte, hogy a munkáltató és a munkavállaló viszonyában komoly enyhítő körülményként értékelendő, ha a vezető által is tudott, támogatott és elfogadott gyakorlat minősül szabályellenesnek. Ítéletében rögzítette, hogy a perújító alperes által hivatkozott 2000. évi C. törvény és a 1/2008. ORFK irányelv és azok ismeretének hiányát a perújítási eljárásban nem lehetett vizsgálni, hiszen ezeket az alperes felmentésében nem róta a felperes terhére.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

- [7] A perújítási eljárás során hozott elsőfokú ítélettel szemben a perújító alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a fellebbezési kérelemnek való helyt adást, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új tárgyalásra és új határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan pedig az ítélet megváltoztatását és a perújított felperes javára fizetendő perköltség összegének mérséklését kérte. Ezen felül igényt tartott az eljárás során felmerült perköltségének megfizetésére is.
- [8] Álláspontja szerint a perújítás során eljáró elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az ügy szempontjából lényeges nívumot megnevező perújító alperesi észrevételt, miszerint kirívóan ellentmondásos és aránytalan munkajogi szempontból megrovással, míg büntetőjogi szempontból végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztéssel sújtani ugyanazon cselekményt. Kiemelte, hogy amennyiben az alapperben eljáró bíróságnak lehetősége lett volna mérlegelési körébe vonni annak tényét, hogy a perújított felperest büntetőjogi felelősség is terheli a jogellenes magatartása kapcsán, más jogi álláspontra helyezkedett volna. Hangsúlyozta, hogy a büntetőbíróság jogerős ítélete hordozza azt az új tény, hogy a perújított felperest az alapügy tárgyává tett cselekmény miatt büntetőjogi szempontból elmarasztalták. Álláspontja alátámasztásául hivatkozott az EBH2007.

1719. számú elvi határozatban és az EBH1999. 147. számú elvi határozatban megfogalmazottakra is. A büntetőítéletre is tekintettel meglátása szerint a megrovás, mint fegyelmi büntetés alkalmazása nem megfelelő, mivel az arányát tekintve jóval csekélyebb mértékű, mint a perújított felperes által elkövetett fegyelmi vétség súlya. A perújító alperes a fegyelmi vétség súlyával arányosan és jogszerűen szabta ki az elbocsátás fegyelmi szankciót. Az EBH2014. M.25. számú elvi határozatban rögzítetteket is hangsúlyozta, miszerint, ha a közalkalmazott a jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségét vétkesen megszegi, vele szemben megindított fegyelmi eljárás és annak eredményeként kiszabott fegyelmi büntetés nem minősülhet rendeltetésellenesnek. Hivatkozta, hogy a perújított felperes a perújítási eljárás során elismerte a jogviszonyból eredő lényeges kötelezettség megszegését. Kiemelte továbbá, hogy amennyiben a fellebbezési kérelemben foglaltak nem fognak helyt, úgy az indokolatlanul korlátozná a perújító alperes, mint munkáltató mérlegelési jogkörét kiüresítve ezáltal az alkalmazott fegyelmi szankció arányos és preventív jellegét.

- [9] A perújított felperes fellebbezést nem terjesztett elő. Fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, a perújító alperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a perújító alperes által nyomatékmal hivatkozott EBH2007. 1719. számú határozat éppen a felperesi álláspontot erősíti, hiszen a hivatkozott ügyben éppen a büntetőítéletek támasztották tehát alá a perújított felperes kötelezettségszegését, míg az jelen perbeli esetben az nem volt vitás. Hangsúlyozta, hogy az eljáró bíróságok mérlegelési jogkörükben enyhítették a kiszabott fegyelmi büntetést az általuk meghatározott körülmények okán. Álláspontja szerint helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy önmagában azon körülmény, miszerint a perújított felperes cselekménye büntetőjogilag szándékos cselekménynek minősül, nem cáfolja azon munkajogi megállapítást, miszerint a perújított felperes nem saját elhatározásából cselekedett. Vitatta a perújító alperes által az EBH2007. 1718. számú elvi határozatból levont következtetést is. Hangsúlyozta továbbá, hogy a cselekmény mérlegelési jogkörben történő értékelésére tekintettel annak felülbírálatára csak kirívó okszerűtlenség esetén lenne mód, ilyen körülményre azonban a perújító alperes nem hivatkozott. Kiemelte, hogy egy magatartás munkajogi és büntetőjogi értékelése eltérő és adott esetben eltérő következtetésre is vezethet.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka

- [10] A fellebbezés nem alapos.
- [11] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, döntését a peradatok okszerű mérlegelésével, a logika szabályainak megfelelő, helytálló következtetéssel, a helyes jogszabályok alkalmazásával hozta meg és a szükséges tartalommal, terjedelemben indokolta. Döntésével, annak indokaival egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján - a 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával - helyes indokainál fogva hagyta helyben.
- [12] A fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság.
- [13] Helytállóan jutott az elsőfokú bíróság ítéletében arra a megállapításra, miszerint az alapeljárásban a fegyelmi büntetés súlyosságának megítélésekor mérlegelt szempontok a büntetőeljárásban is azonos

tartalommal merültek fel. Helytállóan fektetett hangsúlyt arra is, hogy a büntetőítéletben is rögzítették, hogy **U.L.**, mint a perújított felperes felettese kezdeményezte a ténylegesen hóközi illetményelőlegnek tekinthető összegek valótlánul vásárlási előlegként való elszámolását, illetőleg ő volt az is, aki ezek kifizetését jogtalanul elrendelte, tehát a felperest cselekményére ő bírta rá. Az alapeljárásban hozott ítélettel egyezően enyhítő körülményként értékelte, hogy a perújított felperes a munkahelyi vezető utasítására kiadott gyakorlat keretében a közvetlen munkahelyi vezetők tudtával, engedélyével követte el a cselekményt. Szintén figyelemmel volt arra, hogy a jogtalan kifizetések gyakorlatát 2009. január 1-jétől a perújított felperes közvetlen felettese, **U.L.**, mint a támogató igazgatóság vezetője alakította ki. Helytállóan jutott tehát az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, miszerint az alapeljárásban megállapított tényállás szerint a perújított felperes a terhére rótt vétkes kötelezettségszegést elkövette, valamint az ennek következtében őt megillető fegyelmi büntetés kiszabásánál mely enyhítő körülményeket kellett, illetőleg lehetett figyelembe venni. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság ítéletében arra a körülményre is, miszerint a munkaügyi és a büntetőbíróságok a tényeket, körülményeket az adott jogviszony jellegére tekintettel is értékeli. Munkaügyi perben - főként egy hivatásos, erősen hierarchizált szervezeti rendszerben - nyilvánvalóan kiemelkedő jelentőséget kell tulajdonítani a felettesi utasításnak. Így nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy **U.L.** rendőrezredes mellett **Cz.Sz.Zs.** felelőssége is megállapításra került a büntetőeljárás során, méghozzá azért, mert a beosztottjait arra utasította, hogy a házipénztárból vásárlási előleget vegyenek fel és azt magáncélra használják fel. A belügyminiszter BMSZÜ/2178/2/2016. számú határozata azt is megállapította, hogy **U.L.** az előírások tudatos megkerülésével olyan szabályellenesen működő pénzügyi rendszert hozott létre, amellyel rábírta a beosztottjait súlyos normaszegések elkövetésére. Kiemelendő momentum volt e körben az is, hogy a perújított felperes terhére nem volt felróható az, hogy az adott körülményről ő a feletteseit nem tájékoztatta, hiszen az nem vitatott, hogy arról ők egyértelműen tudomással bírtak. Szintén fontos tény, hogy a pénztárellenőrzés a pénztárellenőr feladatába tartozott, aki azonban a perbeli időszakban arra vonatkozó jelzést, hogy a pénztár kezelése nem szabályszerű nem tett. A szabályosan kiállított utalvány esetén a pénztárosnak, tehát a perújított felperesnek alakilag és formailag kellett csupán az utalványt ellenőriznie. Olyan ellenőrzési kötelezettsége azonban, hogy azon valós jogcím került-e rögzítésre nem volt. Szintén tanúvallomás igazolta, hogy az illetménytöredékről a közig. számfejtők vezettek nyilvántartást, tehát a perújított felperesnek nem volt feladata, hogy a kifizetés előtt meggyőződjön arról, hogy a kifizetés alanya a korábban igényelt illetménytöredéket visszafizette-e.

- [14] A Pp. 206. § (1) bekezdése deklarálja a bizonyítékok mérlegeléséről szóló elvet. Eszerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és a meggyőződése szerint bírálja el. A perbeli esetben az elsőfokú bíróság ezen lehetőségével élve ítéletében rögzítette, hogy mely körülményeket, bizonyítékokat vett számba, megjelölte a bizonyítékok mérlegelésnél irányadó körülményeket is. Az elsőfokú bíróság által enyhítő körülményként értékelteket a tanúvallomások, a büntetőeljárás és a munkaügyi per adatai egyértelműen alátámasztották. Ebben a körben jelentőséget kellett tulajdonítani annak, hogy a perújított felperes munkaköre pénztáros volt, feladatában azonban a közvetlen felettese és többen is utasították. Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság azon körülményt is, miszerint az a körülmény, hogy a perújított felperes a vezetői utasításának megfelelően, az évekkel azelőtt kialakult szabálytalan gyakorlat szerint, a vezetők által erről tudottan és eltűrten, ezzel összhangban cselekedett, megfelel azon megállapításnak, miszerint nem a saját elhatározásából cselekedett. Ezt alátámasztotta a perújítási eljárás során meghallgatott **U.L.** vallomása is, aki szerint a perújított felperes saját jogkörben nem is tudott volna eljárni. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során arra kell elsősorban figyelemmel lenni, hogy a bizonyítékok többsége koherensen

illeszkedik-e egymáshoz, és az alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállást. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete - annak tényállítása és indokolása is - egyértelműen megfelelt. Nem volt fellelhető tehát olyan kirívó okszerűtlenség a fegyelmi vétséghez fűzött szankció megállapítása során végzett mérlegelésében, amely a másodfokú bíróság számára annak felülmérlegelését tette volna lehetővé.

- [15] Osztotta a másodfokú bíróság azon perújított felperesi hivatkozást, miszerint az EBH2007. 1719. számú elvi határozatban megfogalmazottak a perújító alperesi álláspontot nem támasztották alá, annak tényállásbeli különbözősége okán. Jelen perbeli esetben az alapeljárásban ugyanis mind az első-, mind a másodfokon eljáró munkaügyi bíróság ítéletében megállapította a perújított felperes vétkes kötelezettségszegését.
- [16] Nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság a perújító alperes harmadlagos fellebbezési igényét sem a perköltség összegének mérséklését illetően. Az elsőfokú bíróság a perköltség összegénél a pertárgyértékből kiindulva - amely a visszafizetési kérelemre figyelemmel a perújított felperes egy évi illetményének megfelelő összeg és a végkielégítés együttes összege volt - az IM rendeletben meghatározott 5 %-os mértéknél is alacsonyabban állapította meg a perújító alperest terhelő perköltség összegét. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint az ügyvédi (jogtanácsosi) munkadíj megállapítása során a bíróság a munkadíj összegét indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett tevékenységgel. A másodfokú bíróság a jogi képvisellel felmerült költség megállapítása során figyelembe vette a ténylegesen kifejtett jogtanácsosi tevékenységet, így a munkadíjként megítélt perköltséget nem találta aránytalanul magasnak, ezért annak leszállítására sem látott módot.
- [17] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás helyes megállapításával, a bizonyítékok helytálló mérlegelésével, az abból levont okszerű következtetéssel megalapozott döntést hozott.

Záró rendelkezések

- [18] A perújító alperesi fellebbezés sikertelenségére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztes perújító alperes köteles viselni a perújított felperes másodfokú eljárásban felmerült költségét, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) bekezdése alkalmazásával állapította meg a másodfokú bíróság. A fellebbezéssel érintett pertárgy értéke 2.308.800 forint volt.
- [19] A perújító alperes az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességet élvez, melyre figyelemmel az illeték megfizetésére nem volt kötelezhető, azt helyette a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésének, 14. §-ának megfelelően az állam viseli.
- [20] A fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálására a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján került sor.

[21] A fellebbezés lehetőségét a Pp. 233/A. §-a zárja ki.

, 2020. november 10.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Mihalics Klaudia s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró